

Publicerad 2011-09-05 19:58 av Ninni

Jag är förlorad utan dig.

Mina ögon känns
torra, jag tror att
jag har glömt bort
hur man gråter.

Mitt huvud bara
fortsätter att
tala ett språk som
jag helt enkelt
inte förstår.

Mina knän känns
svaga, jag verkar
stamma när jag pratar.

Mitt huvud snurrar runt,
och mina fötter når inte
längre ner till marken.

Jag försöker
skrika, men
får inte ut
ett ljud. Jag
tror att jag
faller ner.

Du är som en
melankolisk dröm,
den typ jag inte
kan fly ifrån.

Oavsett hur långt
jag springer från
dig, verkar du
alltid dra ner mig.

Du är som en
bitterljuv injektion,
som flyter genom mina ådror.

Jag kan inte
kontrollera
mig själv, och
du är orsaken
till denna smärta.

Varför håller jag
kvar tanken
att "du kommer
hem en dag"?

Kanske är det bäst nu
att bara lämna allt
bakom mig, för du
kommer aldrig bli min.

Kanske är
detta bara
ett slöseri
med tid.

Mina ögon känns
inte längre så
torra, jag tror att
jag minns hur man
gråter igen.

Och,

Mitt huvud bara
fortsätter att
tala ett språk som
jag helt enkelt
inte förstår.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ninni med Poeter.se id #36697 innehar upphovsrätten